

Poetul și Regina

Operetă în două acte și șase tablouri

Muzică: **Valentin Mandric**
Libretul: **Marin Voican-Ghioroiu**
(după feeria lirică - Poetul și Regina)

Cuprins

Imn închinat iubirii	Adrian Morar	5
Prefață	Dumitru Miron	7
Cronică literară	Ștefan Dumitrescu	12
Gânduri, vise...	Marin Voican Ghioroiu	40
Magia muzicii	Valentin Mandric	50
Libretul „Poetul și Regina”		55
Versurile melodiilor		105
Uvertura		128
Poetul și Regina, feerie lirică în trei acte și șase tablouri		147
Acul I, tabloul I		148
1. Căsuța din răscruce		148
Actul I, tabloul II		151
2. Un zefir dacă aș fi		152
3. Floare-albastră de cicoare		153
4. Trifoiș cu patru foi		154
5. Nu crede-n flori și în povești		166
6. Hei, poet îndrăgostit		167
7. Ochii verză, frunză de vie		179
8. Zefir drag, frumos trifoi		187
9. Ai să nstai nemăritată		189
10. N-am putut struni urâta		193
11. Marele bărbat de stat		195
12. Dacă nu-i aranjam eu		201
13. Pe pământ și-n ceruri, sus		205
Actul I, tabloul III		214
14. Îți sunt drag și îmi ești dragă		214
15. Timpul trece ca un vânt		219
16. Atâte flori, atâta soare		220
17. Din câte fete-s pe pământ		230
18. Trifoișul nu te minte		231
19. Ce sfidere, ce-ndrăzneală		233
20. Majestate, nu-l ierta		237
21. Gingață floare de migdal		242
22. Pedepsiți-l majestate		244

Actul II, tabloul IV	246
Baletul fecioarelor	246
23. Pe Regină o iubesc	259
24. Blestemul o să v-ajungă	263
25. Iubirea n-o poți distruge	264
26. Poet iubit, părinte drag	270
27. Ia!... și scrie	272
28. Dacă vrei să mai rămâi	273
29. Vinovat?... Nevinovat!	276
30. Legea-i lege	278
31. Regina mea, în dar primește	287
Actul II, tabloul V	293
32. Îndurrae	293
33. Te-ai duis dragostea mea	295
34. Dragă copiliță, iubită fetișă	297
35. Pentru tine m-am rugat	298
36. Vrem dreptate	301
37. Regina mea, în dar primește	310
38. Majestate, să-l iertați	313
Actul II, tabloul V	315
39. Draga mea, te-am așteptat	315
40. Un vis nu-i prevestire rea	317
41. Rămâi la casa ta	321
CORURILE	345
- N-am putut struni urâta	346
- Marele bărbat de stat	347
- Rămâi la casa ta	350
- Ce sfidare, ce-ndrăzneală	351
- Pe pământ și-n ceruri, sus	354
- Majestate, nu-l ierta	356
- Pedepsiți-l majestate	358
- Blestemul o să v-ajungă	359
- Poet iubit, părinte drag	360
- Îndurare, îndurare	361
- Vrem dreptate	363
- Majestate, să-l iertați	365

**Mulțumiri codiale distinșilor colaboratori
care au contribuit la editarea acestei cărți:
Prof. Univ. Dr. Cristian Brâncuși
Prof. Univ. Dr. Dumitru Miron
Prof. Univ. Dr. Emanoil Ceașu
General dr. Virgil Bălăceanu
General (b) Gheorghe Marcu
Prof. Ștefan Dumitrescu
Soției, soprana Rodica Anghelescu**



IMN ÎNCHINAT IUBIRII

Scriind despre lucrarea „**Poetul și Regina**” a compozitorului **Valentin Mandric** pe libretul poetului **Marin Voican Ghiroiu**, îmi exprim nu doar o deosebită recunoștință cât și o plăcere și satisfacție profesională referindu-mă la autori români contemporani.

Lucrarea este destul de amplă având 6 tablouri, structurată în două **Acte** și fiind încadrată în genul vodevilului (proză - muzică). Cele **41 de mici momente** muzicale au rolul de a transmite prin melodie, ritm, dinamică și tempo caracterul alert al desfășurării prozei.

Actul I ne revelează magistral momentul în care personajul **Poetul** este surprins, acceptat și acuzat pentru sentimentul profund al iubirii sale față de **Maria**. Și totodată remarcăm contextul în care corul invocă solidaritate în jurul celui care iubește.

Dialogul tensionat din **Actul 2** în care se aude vocea corului, a fetelor care îl susțin pe **Poet** și cel al bărbaților care îl acuză, crează o scenă comică cu un profund simbol umoristic care ne relaxează din intensitatea spiritului procesual al judecății.

Personajul **Poetul** luptă prin intermediul versurilor create spontan împotriva vicisitudinilor datorate situației și absurdului cauzat de acuzele făcute asupra sa. Celelalte personaje au rol secundar, iar importanța lor le este conferită de apartenența deoparte sau de alta a conflictului.

Cei doi autori au avut numeroase colaborări pe tărâmul artistic realizând deosebite opusuri încărcate de valoare și profunzime spirituală. Au reușit astfel prin merituozitatea acțiunilor comune să reflecte publicului o realitate diversă intens nuanțată în care rezonază propriile experiențe cu cele ale persoanelor (personajelor) întruchipate în lucrările lor.

Aprecierile mele se îndreaptă înspre muzicianul **Valentin Mandric** pentru orchestrația tipică musicalului, fiind foarte eficientă în favoarea dansului și plină de simplitate și eficacitate la susținerea și permanenta prioritizare sonoră a scenei (soliștilor și corului).

Cred și sper ca această lucrare va trece cu succes prin furcile caudine ale gestației manageriale și, nu doar va fi planificată spre prezentare ci va și satisface sufletele publicului.

Adrian Morar
Dirijor Opera Națională Română Cluj Napoca



PREFAȚĂ

Pentru orice intelectual în a cărui trusă de abilități cognitive se află și capacitatea de a fi empatic, de a se raporta la... și prețui contribuțiile profesionale și efuziunile artistice ale celor din preajma sa, este o plăcere dar și o datorie de suflet să participe la actul cultural-artistice, chiar dacă nu este direct implicat în acesta, măcar prin a lectura sau audia (sau ambele operațiuni) ceea ce produc ceilalți, cei care au fost dăruiți de creator cu har artistic, cu ambiția de a produce creații de calitate, cu determinarea de a se strădui să le pună la dispoziția celor îndrăgostiți de muzica de cea mai înaltă calitate. Autorul libretului „**POETUL ȘI REGINA**”- maestrul **Marin Voican Gheoroiu**, reputat pentru cerbicia cu care s-a ocupat de cele mai luminoase chipuri ale istoriei noastre naționale și ale culturii adevărate, calitatea textelor sale care conțin mult lirism și înaltă profunzime și pentru sensibilitatea cu care armonizează planurile narrative, care beneficiază de o muzică de excepție aparținând maestrului **Valentin Mandric**, un magician al baghetei și al punerii în armonie a notelor muzicale, dându-le viață, le pun la dispoziție iubitorilor de muzică și de feerie artistică încă o lucrare care se adaugă impresionantei colecții de lucrări din aceeași familie tematică, îmbinând realul cu feericul, viețuirea cu visarea și cu trezirea din visare, combinând ceea ce este cu ceea ce ar trebui să fie, arealul trăirii firești, profunde cu cel aspirațional. Scena pe care începe să se deruleze jocul faptelor și al personajelor, și evoluează atât oameni reali, cu calitățile și defectele lor, cu necazurile cotidiene dar și cu visurile înălțătoare, este plasată într-un loc denumit **Valea Soarelui** „*când pe cer își fac apariția norii plumburii de vară, începe să plouă, dar e o ploaie trecătoare, soarele apare aureolat de cercuri*

irizate care se unduiesc în mii de curcubee printre picăturile de ploaie,, feeria muzicală la a cărei audiere suntem invitați începe cu apariția lui **Pan** (personaj de legendă dar și de basm care populează întreaga etnografie românească dar și universală) prezentat ca „un tânăr frumos, îmbrăcat într-un costum alb cu trandafir roșu la butonieră, în mâna dreaptă ține îndrăgitul nai”. Companionii fascinantului personaj de basm sunt **Poetul** și **Maria** care stau sub acoperișul fântânii pe banca din dreapta și privesc la picăturile de ploaie. Încă din primele scene, autorul libretului aduce în prim-plan emotivitatea, starea regăsiri locului în care s-a născut eroul nostru, atemporalitatea, primele gesturi de tandrețe și fiorii unei abia mijite idile. Personajele acestui tablou feeric apar pe rând, își anunță rolurile pe care urmează să le interpreteze, se bucură sau se întristează, tac sau se manifestă mai zgomotos, produc claritate dar și confuzie. Ariile muzicale sunt armonios îmbinate de către compozitorul **Valentin Mandric**, oferindu-ne melodii cu mult farmec, gingășie, iubire și dragostea de a trăi și bucura de mirifica natură care-i înconjoară pe eroii noștri, **Poetul** și **Maria**. Regăsim în acest tablou, care se va dovedi spre finalul poveștii a fi un vis care se va sfârși frumos, iar personajele secundare – **Pan, Pepina, Zîna Iubirii, Zefirul** și **Trifoiul** (semn al norocului) - dar și alte personaje reale sau imaginare, cum ar fi **Regina**, curtenii acesteia, prințese frumos îmbrăcate și diafane, ofițeri care aduc rigoare și promet siguranță, muzicanți care asigură fondul sonor adecvat, oameni maturi, tineri dar și copii, reprezentanți ai autorității publice, dar și saltimbanci, toți plasați în ceea ce autorul denumeste „pajiștea existențială”.

Intriga piesei este pusă în juxtapunerea între magic și comun, între feeric și pământesc, între aspirațional și nevoia de înfrânare a pornirilor umane firești. Planurile care compun libretul sunt multiple, se întrepătrund continuu, fiind necesară o mare strădanie pentru a nu pierde firul narațiunii și al liricii specifice, acțiuni redactate cu atâta măiestrie de muzica eruditului compozitor **Valentin Mandric**, efectiv... privind derularea scenelor, ascultând ariile și duetele, te simți că ești chiar în centrul acțiunii și participi cu emoție la tot ce se petrece pe scena lirică. Lucrarea îl poartă pe cel care o audiază prin mendrele a numeroase peisaje definitorii: de la realitatea, așa cum este aceasta la nivelul ruralului românesc, populată de oameni reali, firești și optimiști, la zona idealistă a basmului în care conviețuiesc personaje imaginare, care se metamorfozează și iau diverse chipuri; de la foarte fireasca întâlnire a unor membrii comuni ai comunității,

la izvorul cel cristalin, către peisajul feeric al basmului popular prin care se perindă personaje celebre ale baladelor noastre populare; de la normalitatea peisajului rural pastoral către vraja nobiliară a palatelor opulente; de la realismul cu care oamenii normali trăiesc, speră, visează, iubesc, suferă în tăcere sau tind către spațiul în care unele sentimente sunt prohibite de barierele sectare ale apartenenței la anumite paliere societale. Demersul expositiv este unul atent gradualizat, intriga lucrării se țese cu mare migală, axa lirică este gestionată cu mare atenție ceea ce face ca să fie destul de greu de delimitat între spațiul real, idilic al satului românesc cu personajele sale firești, curate la suflet și frumoase la trup, și cel al lumii bsmului în care se aplică alte reguli, personajele au alte puteri și dreptatea este greu de delimitat de nedreptate. Scena de la izvor în care poetul o întâlnește pe fascinanta **Maria**, lasă locul uneia în care apare de nicăieri ***Regina** cu alaiul său de curteni, care are chipul fetei simple, ceea ce îl face pe **Poet** să facă gesturi care se vor dovedi pentru o vreme culpabile și care pare că riscă să încurce intriga piesei. La un moment dat al demersului narativ, poetul devine vinovat și ajunge la Palatul Reginei pentru a fi supus judecății pământene. Decorul este unul aflat la jumătatea drumului între feeric și pământean, cuvintele cu care acesta este descris sunt foarte expresive: coloane impunătoare, stil ionic, scene alegorice, candelabre fastuoase, scări de marmură albă, arbori exotici, statuete reprezentând zeități celebre, fântână areteziană, boxa acuzaților, complet de judecată, etc.

Autorul libretului presară textul cu toate ingredientele definatorii ale naturii umane, gradualizând cu talent trăsături omenești cum ar fi: îndrăzneala, temeritatea, șiretenia, capacitatea de dedublare, puterea de a iubi și a spera, abilitatea de a se transforma în situații specifice, dorința de a depăși zăgazurile puse de apartenența la diverse caste, optimismul și înseninarea. Regăsim în acest libret o undă de revoltă a pământeanului încrezător în puterea și curățenia sentimentelor lui, față de strâmbătatea unor orânduieli societale care ignoră vraja iubirii și curățenia sentimentelor. Avem în **Actul II, tabloul IV**, două perspective dimetral opuse asupra ideii de dreptate: cea a celor puși de rânduielile sociale să împartă dreptatea (*care consideră că orice îndoială cu privire la rolul lor mesianic este un sacrilegiu*) și cea a justițiabilului comun care crede în propriile valori și argumente și speră că, în baza acestora, va fi considerat imun la nedreptate.

Rezolvarea cazului care riscă să cadă în banalitatea unei instanțe de judecată, cu toate minusurile sale, este adusă de autorul libretului **Marin Voican-Ghioroiu** și susținută de muzica vivace a compozitorului **Valentin Mandric**, care ne redă stările sufletești, ambițiile, ignoranța și grandomania legiuitorului, având multe exemple asemănătoare descrise în operele clasicilor: Mozart, Donizetti, Verdi, Johan Strauss, prin folosirea puterii unei poezii în care iambii, troheii, rima, profunzimea versurilor și mesajul implicit al cuvintelor meșteșugit așezate în strofe, pentru a pune lucrurile la punct. **Poetul** este invitat să compună niște versuri în care să toarne trăinicia iubirii pe care o declară și, dacă va fi convingător, va primi dreptatea la care speră. Unul dintre mesajele de forță ale acestei creații este că iubirea este cel mai trainic sentiment și cea mai perenă realitate. Din cuvintele autorului găsim că ****iubirea este indestructibilă, nu poate fi încarcerată, nici cele mai crude masacre nu o ating, vraja acetiea care umple de bucurie și speranță sufletele oamenilor, aceasta este o adiere plăcută care fascinează și înlănțuiește.***

În această lucrare, autorul îndrăznește să facă o paralelă între dreptatea judiciară, cea stabilită în conformitate cu canoanele dreptului și cu conveniențele societății, cu imperfecțiunile sale acumulate în decursul timpului, de către slujbași (judecător, procuror, aprod, grefier, etc) care se plasează câteodată în zona diletantismului, a superficialității, a convenționalismului limitat și chiar a ridicolului, și adevărata dreptate cea a trăirii profunde, a sentimentelor dicolo de fire, a curățeniei și a credinței oamenilor că, dacă nu fac decât ceea ce cred ei că este bine, nu au a se teme de nedreptate. **Poetul** este plimbat de autorul libretului de la primele cadre în care se întâlnește la fântână cu o fermecătoare ființă, îmbrăcată simplu, având mirosul florilor și prospețimea ierbii abia răsărite, de care se îndrăgostește ireversibil, prin scenele în care apare maiestruozitatea alaiului regal cu tot fastul acestuia și care aduce starea de confuzie legată de asemănarea perfectă între *fata de la izvor și *Regina îmbrăcată în straie scumpe și însoțită de o suită impunătoare, este pus în fața completului de judecată unde este incriminat și nu i se dă posibilitatea firescă de a se apăra pentru a ajunge la palatul princiar unde lucrurile tind să ia o întorsătură aparte și planurile în care se face dreptatea se amestecă foarte greu de deslușit fără a citi tot textul, a face recurs la bogăția basmului și

la banalitatea tabloului societal, fără a te translata și tu, ca și cititor, dintr-o stare de spirit în alta.

Fiecare plan narativ al acestui periplu muzical-artistic conține un univers specific, transmite un mesaj profund și remanent și ne îndeamnă pe noi care vom compune auditorium-ul acestei lucrări să reflectăm la dinamica vieții, să ne oprim din vârtejul cotidianului amețitor și să reflectăm mai adânc la rostul vieții, să ne revizuim părerea despre ceea ce contează cu adevărat și ceea ce este derizoriu și efemer. Chintesența întregului univers de idei al acestei lucrări poate fi regășibilă și în versurile care sunt plasate în încheierea libretului și în care se face referire, cu foarte mult talent poetic la aspecte cum ar fi: căsuța din răscruce; zefirul vieții; floarea albastră de cicoare; trifoișul cu patru fosi; ochii verzi; arcul de la pământ până la cer, curcubeul speranței; trecerea ca o boare a vieții omenești; floare de migdal... sau la necesitatea de a ierta sau pedepsi, de a iubi sau a rămâne deoparte de sentimentele neîmpărtășite. Îi felicit pe autorii acestei lucrări, scriitorul **Marin Voican-Ghioroiu** și compozitorul **Valentin Mandric** pentru acest demers de înaltă ținută literar-artistică și invit pe cei pasionați de poezie, de muzică și de basmul popular să aibă în biblioteca personală această carte.

Prof. Univ. Dr. Dumitru Miron
Președintele Senatului
Academia de Studii Economice din București



Cronică literară la libretul operetei **POETUL ȘI REGINA**

Lecturând libretul Operetei „**Poetul și regina**”, autor **Marin Voican-Ghioroiu**, nu poți să nu fii încântat și să nu te bucuri la modul superlativ. De la basmul „Înșir-te mărgărite” al lui Victor Eftimiu n-am mai citit o feerie atât de luminoasă și de plină de viață, de gingășie, de puritate și de frumusețe. Nici nu credem să mai fie alta...

Scriitorul **Marin Voican-Ghioroiu** este o personalitate complexă care aparține deopotrivă domeniului muzicii românești, dar și literaturii, care vine din spațiul și din nivelul profund și autentic al culturii populare ca să urce și să acopere un spațiu larg în domeniul muzicii culte. Pentru că opera despre care scriem aici, libretul „**Poetul și Regina**”, aparține atât dramaturgiei ludice și idealiste cât și muzicii culte, luându-și în același timp seva din folclorul românesc și mai de departe, prin personajul celebru, **Pann** și soția lui **Pepina**, din mitologie.

Autorul acestei cronici (care vine din același spațiu cultural, din același epos și mythos ca și scriitorul Libretului, Oltenia de mijloc, județele Gorj, Vâlcea) își aduce aminte, copil fiind, asta era după al Doilea Război Mondial, când primăvara înfloreau livezile și oamenii ieșeau la lucrările agricole: tăiatul, arăcitul și săpatul viilor (ce acopereau dealurile dulci ale Olteniei de

mijloc): fetele mari cântau din gură, băieții cântau din fluiere și din cavale, bărbații tineri din frunză, iar noi, copii eram cu vitele îi ascultam. Din când în când glumeau strigând unii la alții peste vii, iar râsul și veselia lor se înălța în văzduh.

Ei bine, cântecele din gură ale fetelor mari, viersurile din fluier ale tinerilor se topeau în aerul cald și în lumina de primăvară... dându-ți sentimentul că te afli într-o lume mirifică, pe dealurile Raiului. Din acest spațiu mitic, creator de mari valori folclorice, au apărut Maria Lătărețu, Maria Ciobanu, Maria Apostol, Maria Dragomiroiu... atâtea mari cântărețe și atâția mari cântăreți. Din acest etos și mitos a apărut scriitor-compozitorul **Marin Voican**. Din substanța sacră a acestui loc bogat și binecuvântat de Dumnezeu a băut sufletul său. Așa se explică de ce **Marin Voican Ghioroiu** a fost toată viața un culegător de folclor, dar și un înnoitor de folclor, un prelucrător de folclor, fiindcă multe din creațiile lui sunt interpretate de marea cântăreață, Rodica Angelescu care și dânsa, tot o personalitate complexă, aparține și muzicii populare și muzicii clasice, de parcă Dumnezeu i-a adunat ca să se completeze și să se îmbogățească unul prin altul în spațiul divin al muzicii și al literaturii.

Acesta a fost sentimentul pe care l-am trăit când am citit libretul „**Poetul și Regina**”, că **Marin Voican Ghioroiu** se reîntoarce la izvoare, la raiul copilăriei noastre de care am vorbit mai sus, pe care îl re-crează în lirica românească pentru a ne putea bucura de acel rai, plin de lumină și de puritate, și noi cei de azi, care nu mai știm ce comoară de creație și de bogăție spirituală a fost satul românesc autentic, satul românesc care venea de la moșii și strămoșii noștri, plin de înțelepciune, de frumos, de cultură autentică izvorâtă din sufletul lor frumos și bogat, și din istorie.

Marin Voican Ghioroiu reface acel spațiu în care s-a născut și s-a format: lumea plină de puritate, de poezie, de copilăroasă hârjoneală erotică, de lumină mitică și de gingășie, și care este „scena” pe care se va derula povestea muzicală a căutării și a iubirii dintre **Poet și * Regină**, cu o claritate de grafician și cu o artă de acuarelist. Nu poți să nu admiri acribia, precizia de scenograf a autorului :

„O noapte înstelată de primăvară cu lună plină. În prim plan (într-o răscruce de drumuri, pe platoul unei zone colinare) se vede o căsuță bătrânească, construită din bârne de lemn. Pe acoperișul din șindrilă au crescut smocuri de mușchi verde-gălbui. În fața casei se înalță un măr falnic a cărei coroană este împodobită cu flori. În prispă casei (al cărei pridvor este făcut din scânduri de brad înflorate) se ajunge pe o scară de lemn (cu patru trepte) care nu are balustradă. În depărtare se văd dealurile semețe acoperite cu pomi fructiferi și viță-de-vie”.

Ochiul rafinat și însetat al memoriei autorului notează detaliile cu o forță evocatoare extraordinară. Ai impresia că te uiți printr-o lupă și vezi totul în fața ochilor de aproape: **„O noapte înstelată de primăvară cu lună plină”, „răscruce de drumuri” „Pe acoperișul din șindrilă au crescut smocuri de mușchi verde-gălbui”. „În prispă casei (al cărei pridvor este făcut din scânduri de brad înflorate) „În depărtare se văd dealurile semețe acoperite cu pomi fructiferi și viță-de-vie”.**

Autorul este și un regizor cu experiență, foarte exigent. Este foarte atent la costumele personajelor, cărora le fixează foarte bine locul, cu intuiție, dar și cu știință intrările în scenă; pe unde să intre, cum să se deplaseze, pe unde să iasă din scenă, ce poartă în mână, ce gesturi să facă. Iată câtă atenție acordă **Marin Voican Ghioroiu** detaliilor și mișcării scenice, astfel că te face să vezi personajele însuflețite cum se mișcă aieva în fața ta:

„La ridicarea cortinei, Poetul intră din partea dreaptă a scenei. În mâna stângă ține un geamantan de carton ale cărei fețe scorojite lasă să se observe că-i foarte vechi. Pășește încet, iar pe fața lui se citește oboseala, fiindcă vine dintr-o călătorie lungă și extenuantă. Privește cu nostalgie căsuța copilăriei și ținuturile înconjurătoare. Se oprește pentru câteva secunde, fiind siderat de frumusețea de vis a locului natal. Pune geamantanul jos și, năpădit de dulci amintiri, începe să cânte”.

În interpretarea libretului și a spectacolului de operetă trebuie să plecăm de la două mari simboluri și teme: **Poetul și Regina**, care este tema ce străbate întreaga poveste a căutării iubirii și a găsirii iubirii, și motivul epico-filozofic al reîntoarcerii. **Poetul** simbolizează frumusețea, iubirea, poezia din noi, copilăria, frumusețea idilică a locului natal, idealismul, iar ***Regina**, autoritatea, puterea suverană la care o înalță în imaginația sa, pe cea care îi e dragă și i-a răpit inima. Poezia și Puterea, simboluri antagonice ale istorie și ale lumii, legate de o iubire fabulos de frumoasă.

Poetul se întoarce la ***casa copilăriei** ca să se regăsească pe el. Regăsind copilul care a fost... el își decoperă puritatea, sfințenia. Este o întoarcere antaică (mitul lui Anteu), ne întoarcem la matca din care am plecat ca să ne re-încărcăm ființa cu putere, cu „*energia de la început*” pe care am pierdut-o călătorind prin lume. Omul se rătăcește prin străini și se întoarce acasă, în locul din care a venit pe lume, ca să se regăsească. Suntem la primul moment al spectacolului. Întoarcerea sau mai bine zis regăsirea căsuței este plină de emoție: iată cât de bine redă autorul acest moment :

**„La căsuța din răscruce,
Dorul ei nestins m-aduce...
Vița a cuprins pridvorul (oftează)
Și se urcă spre fereastră,
Unde s-a uscat mușcata...
Fără apă într-o glastră.
(privirea i se îndreaptă spre scară)
Sub o piatră, lângă scară,
Caut cheia să descui...
Taina unei lumi trecute,
Care-a fost și-acuma nu-i”.**

Același ochi atent al autorului care se oprește asupra fiecărui detaliu, „*căsuța este în răscruce*”, „*vița care a cuprins pridvorul și urcă spre fereastră, unde mușcata s-a uscat de când a plecat el*”. Și un lucru care te emoționează: Și căsuței i-a fost dor de el, de **Poet** (*Dorul ei nestins m-aduce*), dor* pe care i-l trimite să vină acasă. Ai impresia că și căsuța este ființă, este o ***iubită**. Sunt lucruri de mare finețe, observația vie, colorată, însuflețită îl definesc bine pe creatorul Libretului, punând cu talent în evidență arta lui poetică.

Ne reține atenția o strofă foarte importantă, revelatoare:

**„Sub o piatră, lângă scară,
Caut Cheia* să descui
Taina unei lumi trecute,
Care-a fost și-acuma nu-i”.**

Cuvintele **cheia*** și **taina*** sunt esența vieții. Cuvântul **taină*** ne duce cu gândul la adevărul ultim, la adâncul din noi, la care ajungem numai în urma întoarcerii acasă, când ni se dăruiește **cheia*** revelației. Textul din povestea idilică capătă pe nesimțite o dimensiune filozofică.

Privit în toată cuprinderea lui, spectacolul de balet „**Poetul și Regina**” gândit de **Marin Voican Ghioroiu** este de o complexitate și bogăție semantică, epică, muzicală, coregrafică, scenică extraordinară. Capacitatea regizorală de a imagina acest spectacol într-o viziune imensă, pe cât de măreață pe atât de plină de poezie, de puritate, de frumusețe bucolică... te uimește. Să vezi personajele în mișcarea lor cum cântă și dansează, fiindcă fiecare gest este bine gândit, firesc, să conexezi atât de multe elemente care aparțin domeniului muzicii, dansului, actoriei, scenografiei... cu o meticulozitate și claritate desăvârșită, într-o viziune armonioasă, toate aceasta vorbesc despre capacitatea creatoare extraordinară a autorului. Din acest punct de vedere este cât se poate de relevantă enumerarea personajelor care participă la construirea spectacolului:

„Personaje:

Poetul – tenor,
Maria - soprană - prietena Poetului,
***Regina** - soprană - sosia Mariei,
Pan - bariton - prietenul Poetului
Darus - prietenul Poetului
Pepina - soprană - soția lui Pan,
Zâna Margaretelor - (nu cantă),
Zâna Iubirii - mezzo-soprană,
Zefirul – tenor,
Trifoiul – bariton,
Judecătorul – bas,
Procurorul - bas-bariton,

Avocatul acuzării (Zefirul) – tenor,
Avocatul apărării (Trifoiul) – bariton,
Preotul – bas,
Crainicul - (nu cântă),
Fecioarele Zânei Iubirii - balerine
Feciorii Trifoiului – balerini,
Cor mixt, (domni, doamne, domnișoare
de onoare, soldați, cavaleri de onoare,
clowni și copii)

Cu tabloul al doilea vedem personajele în mișcarea ascendentă a epicului, cântând și dansând, gesturile lor fiind bine gândite de autor, până în cele mai mici detalii. Acțiunea personajelor care construiesc firul epic al întregului spectacol este firească și totodată încântătoare. În această scenă **Poetul** o vede pe **Maria**, acum se întâlnesc, de fapt se regăsesc (iubitul și iubita), pentru că acestea sunt cele două personaje principale ale libretului care duc toată trama spectacolului.

SCENA I.

Poetul, Maria, Pan

POETUL: *Vine din partea stângă, pe marginea râului. E grăbit să ajungă la căsuța copilăriei. Începe să culeagă floricele de câmp, le miroase inspirând adânc mireasma lor, le sărută și le pune în dreptul inimii. Din vâlceaua Porumbița se aud triluri de privighetori și cântecul cucului, care răsună cu ecouri prelungi ca, între mici pauze, să se lase o liniște adâncă, încât se poate auzi susurul de piculină al izvoarașului Lăcrimioara. Zefirul călduț al primăverii răvășește părul Poetului, îi mângâie fața. Ochii îi strălucesc de fericire. Zâmbește fericit, apoi începe să smulgă câteva petale pe care le aruncă în bătaia zefirului și le privește cum sunt înălțate pe aripile vântului ca niște fluturi multicolori. Le face semne cu mâna, le trimite un sărut discret, fluieră încet și începe să cânte.*